

Sygn. akt IV U 187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Grądzik

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

nr (...) z dnia 5 stycznia 2015r. znak: (...)

o ustalenie

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od skarżącej K. K. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV U 187/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona K. K. wniosła w dniu 5 grudnia 2014r. o wydanie decyzji w zakresie objęcia ubezpieczeniem z tytułu choroby i macierzyństwa oraz w zakresie wysokości przyznanego zasiłku macierzyńskiego.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wszczął postępowanie w zakresie podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu i zaskarżoną decyzją nr (...) z dnia 5 stycznia 2015r., znak (...) stwierdził, że skarżąca podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 11 grudnia 2013r. do dnia 13 stycznia 2014r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W odwołaniu od opisanej decyzji ubezpieczona domagała się ustalenia podstawy wymiaru składki zgodnie z zadeklarowaną kwotą, tj. 4.300 zł, nie zaś zgodnie z kwotą 2.247,60 zł. Według skarżącej kwestii wysokości podstawy wymiaru składek nie rozstrzygnięto.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu. Organ rentowy wskazał, że wysokość podstawy wymiaru składek jest niesporna między stronami, co nie oznacza, że w sytuacji wnioskodawczynie podstawa wymiaru składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe jest tożsama z podstawą wymiaru zasiłku macierzyńskiego. Ta druga podstawa oraz kwestia wysokości zasiłku macierzyńskiego została już rozstrzygnięta decyzją z dnia 11 lutego 2014r. nr (...), od której ubezpieczenia się nie odwoływała.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 11 grudnia 2013r. skarżąca zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 grudnia 2013r. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zadeklarowaną na kwotę 4.300 zł. W dniu 14 stycznia 2014r. wyrejestrowała się z tych ubezpieczeń w związku z nabyciem prawa do zasiłku macierzyńskiego od tego dnia.

Decyzją z dnia 11 lutego 2014r. nr (...) określono podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego oraz wysokość tego zasiłku. Ubezpieczona nie odwołała się od tej decyzji.

(bezsporne)

Z art. 14 ust. 1 i 1a w związku z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013r. poz. 1442 ze zmianami; dalej: ustawa systemowa) wynika, że objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z tym zastrzeżeniem, że objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane w terminie 7 dni. Z kolei art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej wskazuje, że ubezpieczenie m.in. dobrowolne chorobowe ustaje od dnia wskazanego we wniosku o wyłączenie z nich, nie wcześniej, niż od dnia, w którym wniosek został złożony.

Wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym skarżąca złożyła po upływie 7 dni od dnia rozpoczęcia działalności, stąd podlegała temu ubezpieczeniu od dnia złożenia wniosku, czyli od dnia 11 grudnia 2013r. Okres omawianego ubezpieczenia upłynął wraz z wyrejestrowaniem, czyli z upływem dnia 13 stycznia 2014r.

Ubezpieczona wniosła wprawdzie w dniu 5 grudnia 2014r. o wydanie decyzji nie tylko w zakresie objęcia ubezpieczeniem z tytułu choroby i macierzyństwa, ale i w zakresie wysokości przyznanego zasiłku macierzyńskiego, jednak w żaden sposób nie uzasadniła podstawy domagania się wydania ponownej decyzji w zakresie wysokości przyznanego zasiłku macierzyńskiego. Jak wynika z art. 83 ust. 1 ustawy systemowej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. zgłaszania do ubezpieczeń i przebiegu ubezpieczeń, wobec czego pozwany wszczął postępowanie tylko co do uprzednio nierozstrzygniętej części wniosku, tj. tylko odnośnie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu. W tej kwestii pozostaje wyjaśnić, że zaskarżona decyzja nie kwestionuje w żaden sposób, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne skarżącej jest inna niż zadeklarowana kwota, a ta wynosi bezspornie 4.300 zł. W szczególności w żadnym miejscu decyzji nie twierdzi się, aby podstawa wymiaru składek miała wynosić 2.247,60 zł. Nie sposób zresztą nie zauważyć, że we wniosku z dnia 5 grudnia 2014r. ubezpieczona nie podnosiła jako potencjalnie spornego zagadnienia wysokości podstawy wymiaru składek.

Wobec powyższego odwołanie ubezpieczonej jest bezzasadne i podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc. Zakres kontroli sądowej decyzji organu rentowego zamyka się bowiem z jednej strony zakresem objętym skarżoną decyzją, z drugiej – z uwagi na kontradiktoryjność procesu cywilnego – kręgiem okoliczności spornych.

Można natomiast na marginesie dodać, że o ile intencją skarżącej jest uzyskanie decyzji dotyczącej wypłaty brakującej (w ocenie ubezpieczonej) części zasiłku macierzyńskiego, powinna złożyć w pozwanym organie rentowym wyraźny wniosek w takim właśnie przedmiocie. Od wydanej w rozpoznaniu takiego jednoznacznego wniosku decyzji przysługiwać będzie odwołanie do Sądu Rejonowego w Elblągu, zgodnie z art. 477⁸§2 pkt 1 kpc. Jeśli zaś ubezpieczona uważa, że już wniosek z dnia 5 grudnia 2014r. był w tym zakresie wystarczająco jasny (tak się jednak nie wydaje), a pozwany uchyła się od jego rozpoznania, może rozważyć złożenie na podstawie art. 477¹⁴§3 kpc do Sądu Rejonowego w Elblągu odwołania w związku z niewydaniem decyzji.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 ust. 1 i 3 kpc, art. 108 ust. 1 kpc oraz §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz. 490; pkt 3. wyroku), zasądając od skarżącej na rzecz pozwanego kwotę 60 zł stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika.